

[Versos dedicats a N. Stempel]

Óssip Mandelxtam

1

Reverenciant sense voler la terra
amb passa breu, irregular i dolça,
s'avança un pèl a l'amiga lleugera
i al companyó, tot just un any més jove.
L'estira enllà la llibertat rectora
d'aquell defecte que inspira i redreça,
i hi ha, potser, una intuïció suspesa
en el seu caminar: la primavera
amb aquest temps suau ens anuncia
la volta sepulcral i el darrer dia,
i això començarà sens treva sempre.

2

Hi ha dones que pertanyen a la terra,
cada pas seu és un sanglot vibrant,
tenen com a destí d'haver de rebre
els morts i acompanyar els ressuscitats.
És un delicte esperar-ne tendresa,
ahora és impossible separar-se'n.
Àngel avui, demà cuc de la terra,
demà passat tan sols una ombra tènue...
D'aquell marxar poc l'aire es podrà heure...
Les flors són immortals, el cel certesa,
i l'endemà tan sols promesa trèmula.

(4 de maig de 1937)

NOTA: Natàlia Ievguénieva Stempel (1910-1988), professora de literatura a Vorónej, amiga dels Mandelstam; una de les persones que va participar en la conservació de les poesies de Mandelstam. El "defecte que inspira i redreça" al·ludeix la coixesa de N. Stempel.

MANDELSTAM, Óssip. *Poemes*. Barcelona: Quaderns Crema, 2009
Traducido por Helena Vidal